

 Modře natištěné štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 32,71 + 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089	Telefon: 416/530-4222 Fax: 416/530-0069 Záznamník: 416/530-0202 E-mail: abrezina4222@rogers.com abe@satellite1-416.com
	Datum, dokdy jsou noviny předplacené, je v pravém horním rohu štítku!	J Time Committed Á délai convenu

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 24.

(302.)

Vol. 13.

Thursday,

December 18,

2003

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

A král odpověděl

Konečně jsem vypnul počítač a chtěl se vydat na cestu. Člověk si občas potřebuje vyčistit mozek. Vlastně to mělo něco do sebe, když člověk jezdil stopem. Byl čas přemýšlet. Někdy se čekalo hezky dlouho. V Nebrasce a to byl rekord, dokonce dvanáct hodin. A pak další rekord. Z Nebrasky až do Sacramento - 2000 km.

Jednou jsem se takhle vracel z Bratislavy do Prahy přes Brno a zastavil mi úspěšný mladý umělec. Myslím, že přešel dobu, byl již tehdy v sedmdesátých letech uměleckým návrhářem. Neměli jsme rádi systém, v kterém jsme žili. Oba asi z jiného důvodu. Snažil jsem se žít svobodně v nesvobodném systému. Nechytout se na některou z nachystaných udiček, kde byly jako třpytky tu zájezdy do zahraničí, tu podnikové prémie. Vychutnával jsem to, že jsem nic neměl a měl jsem za to svobodu.

Můj dobrodinec však měl na věc jiný názor: „Jdeš špatnou cestou,“ vysvětlil mně. „Já naopak chci vydělat, co nejvíc peněz, abych na nějakým bolševikovi nebyl závislý, aby mi nezáleželo na tom, jestli mám někde o padesát korun víc nebo míň, abych se kvůli každé pěťce nemusel před někým plazit, to mě přináší svobodu.“ Na důkaz, jak mu nezáleží na penězích, zastavil a koupil pro sebe i pro mne desetkrát dražší Coca-Colu místo korunové kofoly. Byl svým způsobem svobodný a zřejmě skutečně vydělával dost slušné peníze. Tehdy jsem pochopil, jak je to vlastně s tím náboženstvím. Spíše projde velbloud uchem jehly než bohatý se dostane do království nebeského. Proč by ale velbloud měl chodit uchem jehly, když ji může s klidem obejít? A po pravdě řečeno většina velbloudů tak činí.

Pochopil jsem, že blahoslavení chudí, vlastně nemusí být chudí. A to jsem byl teprve na počátku svého poznávání. Později jsem se dověděl také něco o relativitě odpuštění. Na Petrův dotaz, jestli stačí odpustit sedmkrát, odpověděl Ježíš, sedmdesátkrát sedmkrát. Nikdy mi nebylo jasné jestli se jedná o číslo 490 (70x7) nebo jestli se tím nemyslí prostě číslo 77. Každopádně je to číslo dosti vysoké. Tato matematická záhada však není jasná i jiným křesťanským poslancům, kteří toto číslo vysvětlují požadavkem na zavedení zákona *tříkrát a dost*.

Během doby jsem také pochopil další dialektiku teologie. Ježíšovo učení o nenásilí ve skutečnosti neznamená nenásilí v praxi, ale má se interpretovat, jak nastiňuje lidová moudrost, že na hrubý pytel patří hrubá záplata. Čili Ježíšův výrok o udeření do pravého líce a následovném nastavení líce druhého se dá interpretovat také tak, že preventivně někoho zmlátíme, aby nás nemohl udeřit ani do pravého a my pak nemuseli nastavovat líce levé. Když je preventivní akce dokonalá on nás ani nemůže kopnout pod koleno a my mu nemusíme nastavovat nohu druhou.

Při takovém výkladu pak dospějeme k závěru, že všechna náboženství jsou si podobná. Ba prakticky stejná. Proto není zapotřebí slavít vánoce, ale zavedeme raději *Holiday Season*.

Po letech jsem tedy přemýšlel o tom, že bych zase vyrazil na cestu. Mrzlo, jen praštělo. Zjistil jsem však, že ztvrdlo i srdce národa tohoto. Již dobrých patnáct let jsem nikam nejel, nikomu jsem s autem nezastavil, protože nikdo u silnice nestál a já sám jsem se o podobný kousek ani nepokusil. Jsem zkrátka už starý a nemám na takové vylomeniny čas. Jak to zní nezvykle, když Simon s Garfunklem zpívají o tom, že měli před sebou spoustu času k zabití. Dnes je každá minuta nesmírně cenná. Snad jen Leonard Cohen se svou písní o chladném New Yorku ve čtyři ráno na konci prosince je stále aktuální.

První Vánoce v Kanadě byly tak trochu zvláštní. Na Štědrý den bylo v Ottawě ráno kolem nuly a večer při cestě z půlnoční minus sedmatřicet. To byl asi největší mráz, který jsem zde zažil. A jelikož byly Vánoce, jel jsem z nějakého nepochopitelného důvodu do Toronta. Mrzlo, jen praštělo, ale nikdy jsem nečekal dlouho. V této zemi bylo mnoho milosrdných Samaritánů.

Ale i tehdy v Čechách a na Slovensku bylo hodně altruistů, kteří pomohli lidem u cesty. Nevím, jestli to byli vždy dobráci od kosti. Jednou v noci mi zastavil ve vánici takový bodrý děda. Od pohledění sympaták, klidný, nic ho nerozházelo a tak začal vyprávět. Jeho nemohli rozházet žádné povídačky a zločincích, uteklých věznicích či jiných darebácích. On to byl totiž bachař a pochvaloval si, jak je to pěkné zaměstnání. „Zkrátka, čistá práce!“ dodal.

Jednou jsem jel s jedním farářem, který spěchal na bohoslužby. Za zatáčkou stál stopař. Nestačil už zastavit a ani nejel daleko, jen do nejbližší vesnice. Najednou se podíval na sebe a s teologickou reflexí pro sebe řekl: „Ještě, že nekážu na podobenství o milosrdném samaritánovi.“ Uvědomil jsem si, že by nejraději odcouval zpátky.

Požehnané Vánoce přeje svým čtenářům Satellite

Antonia Laník-Gabánek: Pastýři v Betlémě

Milan Kundera má povídku o dívce, která hodnotí lidi podle toho jestli berou stopaře nebo neberou a namítá ji, že se jedná o autostopový schematismu. Nechci se dopustit něčeho podobného v této vánoční úvaze. Jen chci říci, že pro Josefa a Marii nebylo místo v hospodě.

Ježíš v jednom z mnohých podobenství vypráví o Králi, který soudí lid. Nesoudí podle politické příslušnosti, náboženství, podle toho do jaké církve patří, ale podle toho, co učinili jednomu z těchto nejmenších. Nemyslí se tím, plánované děláni dobrých skutků, vždyť ti, co jsou u soudu ani o tom nevědí a ptají se, kdy jsme tě přioděli, ale jakési někdy až nevědomé následování Ježíše Krista. Možná, že se u takového soudu ocitneme i my a budeme vysvětlovat, že jsme seděli celý život u počítače, že jsme pracovali na důležitém projektu. Dnešní doba je nebezpečná právě tím, že si třeba počítače pleteme s lidmi a počítačové hry zaměňujeme za hru s dětmi.

K mnoha náboženstvím přibýlo další - zbožštění techniky. Kolikátý je to bůžek, kolikáté náboženství? Po vědeckém světovém názoru, nyní přichází další světový názor. Ale buď se k něčemu můžeme dostat tím, že se sami obětujeme, že budeme následovat, byť nevědomky toho, který skončil na kříži, že půjdeme cestou lásky a pravdy nebo toto vánoční zaslíbení neplatí. Nemůže platit jedno i druhé. Není důležité, jestli se hlásíme ke křesťanství, ale je důležité, jestli následujeme Kristovy hodnoty, jestli následujeme živého Boha. Jako křesťan věřím, že Ježíš Kristus tyto hodnoty ve svém *Kázání na hoře* nejlépe vyjádřil a nejdokonaleji stvrdil svou smrtí na kříži. Proto si myslím, že se mají slavít Vánoce jako počátek něčeho nového, něčeho, co z tohoto světa nezmizí, ale co má trvalou platnost stvrzenou ve vzkříšení. To, že některým hodnotám dáme nálepku *křesťanské*, neznamená, že jsou skutečně křesťanskými. Není to poprvé, co došlo k zmatení jazyků. Jiná cesta, než cesta *absolutní lásky*, která se dokáže zapřít k naplnění tohoto zaslíbení skutečně nevede a v tom je křesťanství nekompromisní a jedinečné.

Aleš Březina

